

Бондаренко
Лілія

ТРИНАДЦЯТИ ЖІНКА
ВАШОЇ ДИТИ

ФРЕЙДА

Коронація
слова

КОРОНА

ІНТЕР

УДК 821.161.2-3
ББК 84 (4 Укр) 6-4
Б 81

Бондаренко Л.П.
Б 81 Тринадцята жінка Фрейда: Роман. — Миколаїв: Видавництво Ірини Гудим, 2010. — 320 с.: іл.

ISBN 978-617-576-025-3

Роман "Тринадцята жінка Фрейда" молодій письменниці Лілії Бондаренко відзначено дипломом Всеукраїнського конкурсу "Коронація слова". Композиційно твір складається з 13 психологічних етюдів, які вибудували міцну, величну, красиву, але й водночас химерну будівлю для сучасних Чоловіка й Жінки, колізії життя яких становлять сюжетну основу роману. Фатальна зустріч, з якої народилося кохання, кидає головних героїв у вир зворотного боку цього почуття — зради, помсти, які призводять до великої трагедії. Таємниці людської психології, пошук втраченого щастя, внутрішня драма оголюють душі героїв, що спонукатиме читача домислити те, що приховав автор за ширмою власного світосприйняття, та замислитися над власною системою духовних цінностей.

Роман у цілому, як і кожний етюд зокрема, триматимуть читача в полоні захоплюючої мандрівки сторінками життя Чоловіка й Жінки, вчинки яких аналізуються автором відповідно до теорій Фрейда, інтерпретацій філософських притч, біблійних легенд, історій із життя видатних людей... І хто знає, можливо, саме ви відчуєте себе прототипом героїв? А можливо, твір допоможе вам розрубати гордіїв вузол психологічних проблем?

Читайте і відкривайте для себе новий світ, і хай цей процес принесе вам насолоду!

УДК 821.161.2-3
ББК 84 (4 Укр) 6-4

ISBN 978-617-576-025-3

© Бондаренко Л.П., 2010
© Видавництво Ірини Гудим, 2010

“Коронація Слова” створює для вас нову хвилю української літератури — яскраву, різножанрову, захоплюючу, — яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

Юрій Логущ,
Голова Правління ЗАТ «Крафт Фудз Україна»,
ініціатор проекту

Всеукраїнський конкурс романів, кіносценаріїв та п'єс “Коронація слова” був заснований за підтримки бренду найпопулярнішого українського шоколаду “Корона”. Головна мета конкурсу — сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно і театр обрані не випадково, а саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру, і як наслідок — наповнення українського ринку повнокровною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру — якісними українськими фільмами й п'єсами.

**Присвячується
єдиній коханій людині...**

БАЖАННЯ ДЛЯ ЗОЛОТОЇ РИБКИ

Незважаючи на восьму годину ранку, Золота Рибка спала: вона була у відпустці. Несподівано телефонний дзвінок порушив тишу квартири, але її сон був настільки міцним, що вона навіть не поворухнулась. Відігравши запрограмовану мелодію, телефон замовк. Через декілька хвилин він з подвоєним бажанням вимагав так наполегливо її пробудження, як це може робити лише чоловік, прагнучи жінку. Ще не усвідомлюючи своїх дій і не розплющуючи очей, потягнулася за слухавкою:

— Так, — сонним голосом пробурмотіла вона.

— Золота Рибко, ти сьогодні як щодо зустрічі? — з іншого кінця дроту почула знайомий тембр.

— Посейдоне, ти? — запитала вона та, не чекаючи на відповідь, продовжувала далі, — сьогодні я вільна, а це значить — у твоєму повному розпорядженні, — як завжди, йому збрехала вона.

— Чудово! Пропоную поїхати на море: сьогодні буде вишукане товариство із нашої столиці. Здогадуєшся, про кого я? — в інтонації його голосу вона відчула щасливі нотки. — Ти давай прокидайся, а я за годину зателефоную, — у телефоні почулися часті гудки.

“Як завжди: ні тобі «здраслуй», ні тобі «до побачення»”, — констатувала факт неввічливості Посейдона Золота Рибка.

Ця розмова не змусила її навіть і подумати про те, щоб встати з ліжка. Жінка заплющила очі, перевернулася на інший бік і заснула... Їй снилося море зі своїми неспокійними хвилями і якийсь чоловік, що стоїть на березі. Мав би бути знайомим, бо відчувала себе біля нього затишно, але обличчя не могла розгледіти у щедрих променях сонця. Вона не поспішаючи заходить у воду, хоче, щоб він пішов за нею, але чоловік залишається на березі. Не бачить, але відчуває усім своїм еством його закоха-

ний погляд на своєму тілі. Тоді якась невидима сила розвертає її і штовхає в обійми до таємничого незнайомця. Її вражають його очі кольору морської води... Він самим лише поглядом, сповненим сексуального бажання, починає знімати з неї елементи купального костюма, а вона у передчутті екстремального задоволення простягає йому назустріч руки...

Телефонний дзвінок примусив її тіло здригнутися, й рештки сну розлетілися, як хвилі, викинуті морем на скелю.

— Золота Рибко, вам сьогодні терміново потрібно з'явитися на роботі, бажано до десятої, ви мене чуєте? — почувла вона знайомий голос своєї колеги.

— І вам доброго ранку. Я прийду, — голосом, який не втратив залишку еротичного сну, відповіла.

Вона обвела напіврозплющеними очима кімнату, залляту сонячним світлом, і встала. З великого дзеркала вбудованої шафи на неї дивилася тендітна дівчинка із зачіскою горгони Медузи. Видовище задзеркалля повернуло її до реальності, і вона поспішила до ванної.

Золота Рибка насолоджувалася душею, просячи воду наперед очистити тіло і душу від усього бруду нового дня. Збадьорившись, вона швидко одягла свій новий білий сарафан і тільки взялася за косметичку, як спалах думки примусив її завмерти. “Стоп, стоп, стоп... Мене ж Посейдон запрошував сьогодні на море. Десь о десятій він зателефонує, я в цей час маю бути на роботі і не знатиму, коли звільнюсь... Що йому сказати? Посейдон не дурний чоловік, але правді не повірить... Добре, там, на роботі, зорієнтуюсь”, — і вона продовжила чаклувати над собою біля дзеркала.

Телефонний дзвінок агресивно завив. Йдучи на звук, вона безпомилково знала вже, чий голос почує.

— Рибонько, це ти? Уявляєш, тут у мене неприємності... Ти не змогла б сьогодні вирішити деякі мої проблеми по роботі? — це був голос її чоловіка, вона не помилилась.

— Болотнику, любий, ти так питаєш, ніби у нашій квартирі мешкає море людей. Це я — твоя Золота Рибка. Говори, мій повелителю, що я можу для тебе зробити? — покірним голосом запитала вона у чоловіка.

Не відчуваючи у голосі дружини іронії, Болотник наговорив цілий список справ, які їй треба сьогодні конче виконати.

“Вони що — змовились?” — Золота Рибка була шокована ранковими дзвінками, тому, навіть не поснідавши, побігла на роботу.

— Золота Рибко, ми щасливі бачити вас на роботі під час вашої законної відпустки, — почула спочатку голос, а піднявшись на третій поверх, побачила і його власника — це був сам директор.

— Карпе Карповичу, якби ж я знала, що ви замість того, щоб відпочивати десь біля водоймища, працюєте, повірте, відмовилась би від відпустки, — кокетливо відповіла йому.

Її ставлення до цього чоловіка не було суто діловим: він їй сподобався відразу, як прийшов до них працювати. Мав той вік, який приваблює жінок своєю мудрістю, незалежністю і обізнаністю у жіночому питанні. Чи була вона йому небайдужа? Золота Рибка не могла однозначно відповісти. Їхні стосунки, скоріше, нагадували гру, ними ж створену, правила якої були вибудовані на основі захоплюючого флірту, що межує з долею легкої еротики. Це полонило обох. Коли ж з'являлися небажані свідки цього інтригуючого процесу — все одразу припинялось. Він виступав ініціатором і кінця, і продовження гри. Вона не заперечувала.

— Золота Рибка має непогану засмагу, чудовий вигляд і блискучий погляд, — компліментом продовжив він розмову далі. — Але сьогодні маєте допрацювати пакет документів, що залишився ще з весни і...

Дзвінок її мобільного змусив директора утриматися від продовження надавання вказівок.

— Вибачте, Карпе Карповичу, — сказала вона. — Слухаю, — говорила вже у телефон.

— Ти совість маєш чи навіть не знаєш, що це таке? — хвиля невдоволення вихлюпнулася їй у вухо.

— Посейдончику, пробач, я збиралася зателефонувати... Мене терміново викликали на роботу... — її виправдовування він не хотів і чути.

— Я скупився, там люди чекають на нас... Ти коли звільнишся? — гнів на милість було змінено.

— Посейдончику, за годину я впораюсь — і вся твоя, — вона вкотре за ранок збрехала йому, — я одразу зателефоную.

— Так, Золота Рибко, зроблю вигляд, що повірив, — розмову було завершено короткими телефонними гудками.

— Карпе Карповичу, що я маю зробити, щоб віддатися насолоді відпустки? — вона відверто фліртувала, але він уже прийняв захисну оборону.

— Секретар вам все розкаже. Маєте йти, а то не встигнете насолоду отримати, — він пішов попереду неї так швидко, ніби боявся чогось не встигнути. “Сьогодні я ніби не у своїй стихії”, — подумала вона, йдучи за директором.

Потік слів нахлинув на неї відразу, як зайшла до приймальні. Після півгодинного переливання з пустого в порожнє вона взялася до роботи. Години виявилось недостатньо. Щоб не розгнівити Посейдона, вона вирішила йому зателефонувати. Вийшовши з кабінету, в якому сиділи і працювали всі ті, хто тільки мріяв про лагідне сонце, прохолодну воду — і все це якомога подалі від міста, — вона набрала номер.

— Посейдоне, мене ще затримують, тому їдь без мене. А я, коли звільнюсь, приїду сама, дорогу знайду, — пролепотіла покірним голосом, тільки почула звук прийому в слухавці.

— Золота Рибко, люба, я вже на морі! — констатував факт місця свого перебування Посейдон.

— Передавай усім привіт. Хай не сумують. Я швидко, — вона щиро хотіла говорити правду.

— Тут ніхто не збирається сумувати — я Медузу привіз, — продовжував він далі знущатися.

— Я зателефоную, — вона розгнівано вимкнула телефон. — Золота Рибка одна, а Медуз може бути багато, — вже сама до себе говорила жінка.

— Даремно ми сьогодні викликали вас на роботу, — почула вона у себе за спиною голос директора, який в тиші коридору так страшно пролунав, що вона аж здригнулася. — Піввідпустки віддав би, щоб прожити вашим одним днем, — замішана на рев-нощах іронія відчулася у голосі чоловіка.

— Можливо, колись я розповім вам про один день зі своєї відпустки, — посміхнулася вона йому і зайшла до кабінету.

“Чоловік після того, як прожив би один день жінки, або застрелився б, або став би психічно хворим. Тому, Карпе Карповичу, живіть і радійте, що у вас немає такої можливості”, — ця думка відігнала від неї поганий настрій, і вона взялася до роботи, з якою швидко впоралася. Непомітно попрощавшись з усіма, крім директора, вона вийшла у справжню літню спеку.

Годинник показував дванадцятю. “Треба ще владнати справи чоловіка, а для цього мені дійсно потрібно перевтілитися у золоту рибку: для початку зачарувати його партнерів вродою, потім здивувати розумом і домогтися бажаного результату в точно визначені часові рамки”, — думала вона про себе, йдучи вулицею. Її чоловік знав, що задля нього вона не тільки перепливе океан, а й спуститься на дно болота, але його питання будуть вирішені. Неодноразово переконавшись в її умінні доводити справи, навіть безнадійні, до переможного фінішу, звалив на неї обов’язки і секретаря, і бухгалтера своєї фірми. Вона ж була щасливою від того, що відчувала, як потрібна йому, що може допомогти. Болотник з часом перестав і дякувати їй за роботу. “Розпестила я його, розпестила... Хоча й говорять у народі, що такі, як ми, — не пара, та якщо це любов?”, — Золота Рибка не хотіла саму себе обманювати, але в даний момент і правду не бажала чути, тому переключилась на робочу хвилю.

Болотник не помилився: сьогодні із завданням вона теж впоралася блискуче.

Була друга година дня, коли вона вийшла з податкової. Сонце немилосердно смажило все те, що потрапляло йому під проміння. Особливо потерпали люди, яких зла доля вигнала з кондиціонованих приміщень надвір у справах, вони були схожі зі своєю поліетиленовою тарою, наповненою вже теплою водою, на риб, викинутих на берег. Її шпильки одразу відчули м’якість асфальту, і, щоб не стати схожою на всіх, вона зупинила таксі. Авто з вітерцем швидко доставило її додому. Освіжившись під холодною водою, вона хотіла лише одного — полежати. “Ну куди я поїду? Вже о пів на третю. Ще півгодини, щоб зібратися, хвилин сорок, щоб дістатися автовокзалу, а там, якщо пощастить, годину їхати до моря. Загалом...”, — її думки перервав дзвінок мобільного:

— Золотце, мені шкода, але маю залишитись... Доки не врегулюю всі питання із замовником, не можу приїхати. Ти не ображаєшся? — Болотник був гарним актором, але вона відразу вираховувала фальш його гри.

— Ти знаєш, я ніколи не ображаюсь. Просто скажи правду, а саме: що хочеш відпочити від спокійної гавані сімейного життя...

— Рибуню, не накручуй себе, ти у мене одна, і я люблю тільки тебе. Приїду завтра надвечір. Не сумуй. Ще зателефоную, — часті гудки засвідчили кінець розмови і повернули жінку до невеселих думок. Повернення не відбулося через черговий дзвінок на мобільний:

— Красуне, привіт! Ти збираєшся скласти нам товариство? — голос Нептуна ніби заперечував усвідомлення нею того, що вона самотня.

— Любий Нептуне, я така щаслива вас чути...

— А побачити мене вельмишановна панянка хоче? — говорив чоловік у піднесеному настрої, який передався й Рибці.

— Хочу, звичайно, хочу, та для подорожі вже запізно буде, — не наважувалася прийняти пропозицію Нептуна.

— Чи я не всемогутній і для мене є щось неможливе? Красуне, через хвилин десять підїде таксі — воно привезе тебе до нас. Ні про що не хвилюйся. То лише Посейдон може таке придумати, щоб Золота Рибка та добиралась Океан його знає як, — чоловіча сила взяла гору над жіночим глуздом, і вона погодилась.

Золота Рибка, бігаючи по квартирі, намагалася натягти через ноги джинсову спідницю і водночас робила спробу одягти майку. Вона з цим упоралась, паралельно засовуючи до сумки парео, туш, помаду і мобільний телефон.

Коли вийшла, то біля підїзду на неї вже чекало таксі.

— Напевно, ви по мене? — звернулась до водія і чарівно посміхнулась.

— Золота Рибко? — запитав немолодий вже чоловік.

— Так, — відповіла вона.

— Так, — на підтвердження її слів головою кивнув він. “Ото цікава буде поїздка з таким занудою! Можна буде заснути...” — подумала вона, сідаючи в іномарку кольору морської хвилі. Зо-

дота Рибка помилилась: тільки-но машина рушила з місця, спода одразу взяли її у полон і не полишали аж до місця прибуття.

...Три роки тому вона познайомилася з Посейдоном. Золота Рибка до найменшої деталі пам'ятає момент, коли відчинилися двері — і на порозі з'явився високий брюнет у бездоганному костюмі білого кольору. Чоловік прийшов у справах до директора, який у них щойно почав працювати. Її ж викликали до приймальні вивіряти документи. Настрою працювати не було, бо мала виконувати чужу роботу, та ще під час обідньої перерви. “Господи, як з обкладинки глянцевого журналу! Про таких можна лише мріяти”, — вона поцінувала поглядом незнайомця і жахнулася, коли побачила свої вже декілька днів не депильовані ноги, на яких по-зрадницькому блищав золотий ланцюжок; нігті на руках потребували миттєвого втручання майстра манікюру, до якого ноги не мали часу дійти; волосся, яке саме сьогодні через лінь не помила, було хаотично зібране заколкою. “Шкода... У мене ніколи не буде такого красеня”, — опустивши очі, подумала вона, не виправдовуючись перед собою за свій вигляд навіть тим, що тільки-но приїхала з села від мами. Гречність господаря не мала меж, і він усім представив гостя. За чаєм, на який директор запросив усіх присутніх у приймальні колег, розпочалась цікава розмова. Золота Рибка відмовилась від запрошення, зіславшись на роботу, до якої прикипіла так, ніби від неї залежало майбутнє. Її здивування було щирим, коли через тижнів зо два таємничий відвідувач зателефонував їй додому. Вона нічого не пам'ятає з їхньої першої розмови, крім того, що вони поговорили про все і в той же час ні про що конкретно. Через такий самий відрізок часу він знову зателефонував — і теж нічого, крім приємної розмови. Але вона вже відчувала, що цікавить його не тільки як розумний співрозмовник, а й як жінка. Після двох місяців таких дзвінків-побачень він запропонував зустрітись, і вона погодилась. Червоні троянди, вино у дорогому ресторані й шалений секс у машині — ця перша зустріч стала для них обох причалом, де хочеться кинути якір і віддатись на ласку долі. Жодного разу вони не торкнулися теми кохання у своїх стосунках, тим паче, що Посейдон був давно одружений, мав дорослого сина,

а Золота Рибка, хоча й була вільна, не мала амбіцій руйнівниці чужого. Вони зустрічались один-два рази на тиждень, вели інтелектуальні бесіди, пили гарний коньяк і кохались — такий сценарій влаштовував обох. Але одного разу Золота Рибка познайомилась з іншим чоловіком — і закохалась.

— Ти знаєш, ми більше не будемо зустрічатись — я виходжу заміж, — повідомлення, як грім серед ясного неба, мало вразити Посейдона.

— Хто ж цей щасливчик, що зумів заволодіти серцем моєї Золотої Рибки? — Посейдон залишився спокійним.

— Звичайний чоловік.

— Коли ти мудра, Золота Рибко, то подумай: хіба звичайному чоловікові місце біля такої жінки, як ти? — звернувся Посейдон скоріше не до неї, а до її розуму.

— Посейдончику, я його люблю, мені з ним добре. Я зроблю все, щоб зі мною Болотник був щасливим і не відчував дисгармонії, — запевняла чоловіка коханка. — Але наші стосунки...

— Зачекай, — безцеремонно втрутився Посейдон, коли зрозумів, що розум залишив Золоту Рибку. — Сьогодні ми просто вип'ємо коньяку — і більш нічого, — він підняв вгору праву руку, ніби стверджуючи свої слова якимось ритуалом. — Болотник і Золота Рибка... Скажи, хіба ти не розумієш, що ви не пара? Чим він займається? — не вгамовувався він.

— Це неважливо, — опустила очі збентежена жінка, — голвне...

— Він ще й мутні справи має, — не забарився зробити свій висновок чоловік. — Мені шкода, що ти така дурна. Твоя доля мені небайдужа, тому май на увазі: якщо потрібна буде допомога — я завжди буду поруч.

— Посейдончику, вип'ємо за тебе, — проголосила тост Золота Рибка і пригубила коньяк.

Посейдон у своїх прогнозах щодо Болотника не помилився. Регулярно їй телефонуючи, він був у курсі всіх перипетій нового життя своєї подруги. Коли ж перший раз Болотник не прийшов додому, саме він став жилеткою для неї, бо жінкам Золота Рибка не довіряла. Вони зустрілись, випили коньяку, а після тривалої розмови Посейдон викликав таксі, яке відвезло заспокоє-

у ним жінку до болота її сімейного життя. Коли Золота Рибка після чергової зради Болотника зрозуміла, що її чоловік ніколи не зміниться, вона сама зателефонувала Посейдону. У найманій квартирі вона плакала і пила коньяк, а коли геть сп'яніла, то віддалась Посейдону, ніби вперше...

Золота Рибка розплющила очі, вони проїхали лише півдороги. За вікном наввипередки пробігали села, обрамлені деревами. У машині від працюючого кондиціонера було прохолодно, тихо грала музика, водій був зосереджений на дорозі. Вона знову заплющила очі і занурилась у спогади.

...Своїм подвійним життям вона виправдовувала поведінку чоловіка, якого кохала, незважаючи ні на що. Вона прагнула бути щасливою, але була нею саме у такий спосіб. Посейдон завжди був поруч у ті хвилини, коли потребувала того її ображена душа. Вона ж часто уникала зустрічей з ним, коли у стосунках із Болотником наставав довгоочікуваний штиль. Посейдон приймав це. Більше того, він увів її в близьке, й від того обмежене, коло своїх друзів.

Золота Рибка посміхнулась від згадки про перше знайомство з цими людьми. Коли її сімейний човник потрапив у дев'ятибальний шторм, Посейдон запропонував їй подорож, від якої вона не могла й не хотіла відмовлятися. Коли вони приїхали і вийшли з потягу, до них підійшов чоловік і попросив іти за ним. За периметром залізничного вокзалу на них чекало авто, яке й довезло їх до розкішного маєтку. Такі будинки Золота Рибка, звичайно, бачила, але не уявляла, які в них живуть люди і як. У великій вітальні біля каміна, в якому голосно потріскували від вогню дрова, сиділи за дубовим столом, на якому стояли спиртні напої на будь-який смак та вишукана закуска, троє чоловіків.

— Сом — господар будинку, Кит — наш учитель, Нептун — наша гордість і надія, — відрекомендував Посейдон їй товариство. — Золота Рибка — мрія кожного чоловіка! — представив її.

— Чому такому старому дурневі, як ти, завжди таланить? — запитав Сом.

— Мене боги люблять і жінки, адже я не сиджу і не розважаюсь картами, — зачепив за болюче Посейдон, бо чоловіки, дійсно, грали у карти.

ЗМІСТ

Бажання для Золотої Рибки	5
Новорічний подарунок для трьох	26
Таємничий незнайомец	42
Чорна парасолька	53
Друга смерть Фрейда	67
Плата за зраду	101
Сім днів над рівнем моря	130
Комплекс Скарлет	178
Еротичний обман	214
Жіноча дружба	251
Шматок святкового пирога	288
Кохання за зачиненими дверима	297
Дежавю	329

Погляд зелених очей
закам'янів на червоних
язиках полум'я, що кидалися
від стінки до стінки каміна,
намагаючись вирватися
на волю, наближення якої
відчували. Губи, обпікшись
у вині, скривилися в кривавій
посмішці. Душа, полонена
минулим, затремтіла в тілі,
яке, ніби вражене емоційним
струмом, вдруге переживало
притрушені пилом забуття
події.

Колись, в минулому, хоча
ті події завжди стояли
в неї перед очима,
розум ними постійно
інтерпретував, а серце
переживало їх знову
й знову, вони відчувалися,
незважаючи ні на що,
по-новому болючими, ніби
все сталося й не так давно.